

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر حرکت درمانی بر اساس ایجاد محدودیت بر تقارن پارامترهای زمانی- مکانی راه رفتن در بیماران همی پارزی

محل انتشار:

فصلنامه علوم پیراپزشکی و توانبخشی مشهد، دوره 2، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مانیا شیخ - استادیار دانشکده پیراپزشکی دانشگاه علوم پزشکی مشهد، دکتری تخصصی فیزیوتراپی

حسین اصغر حسینی - استادیار دانشکده پیراپزشکی دانشگاه علوم پزشکی مشهد، دکتری تخصصی فیزیوتراپی

فرید بحر پیما - استادیار دانشگاه تربیت مدرس، دکتری تخصصی فیزیوتراپی

اسماعیل ابراهیمی - استاد دانشکده توانبخشی دانشگاه علوم پزشکی تهران، دکتری تخصصی فیزیوتراپی

خلاصه مقاله:

هدف: اختلالات تعادلی و راه رفتن از جمله عوارض حرکتی شایع به دنبال سکته مغزی می باشند. نتایج تحقیقات نشان می دهند که روش های متداول فیزیوتراپی قادر نیستند بطور موثری این اختلالات را درمان نمایند، بنابراین لزوم انجام بررسی های گسترده تر در مورد شناخت علل این عوارض و ارایه راهکارهای درمانی موثر ضروری به نظر می رسد. با توجه به نتایج موثر حرکت درمانی بر اساس ایجاد محدودیت در درمان اختلالات حرکتی اندام فوقانی بیماران همی پارزی، در این پژوهش هدف آن است که تاثیر حرکت درمانی بر اساس ایجاد محدودیت بر تقارن پارامترهای زمانی مکانی و سرعت راه رفتن در بیماران همی پارزی مورد بررسی قرار گیرد. روش بررسی: در این بررسی از نوع کارآزمایی بالینی شبه تجربی، 30 نفر بیمار مبتلا به همی پارزی با دامنه سنی 40-60 سال شرکت نمودند. بیماران بطور تصادفی به دو گروه تقسیم شدند. گروه اول به روش حرکت درمانی براساس ایجاد محدودیت و گروه دوم به روش حرکت درمانی انبوه، بمدت 3 هفته تحت درمان قرار گرفتند. ارزیابی های آزمایشگاهی بیماران شامل اندازه گیری سرعت سیکل راه رفتن و تقارن پارامترهای زمانی- مکانی راه رفتن (تقارن طول گام ها، تقارن زمان های فاز ایستا و نوسانی و تقارن زمانی کلی) بودند که قبل و پس از دوره درمان ثبت و مورد مقایسه قرار گرفتند. به علاوه میزان عدم تقارن در تحمل وزن نیز از یافته ها: سرعت سیکل راه رفتن در هر دو گروه افزایش نشان داد $P=0/01$ و $P=0/03$ در گروه اول قرینگی طول قدم ها افزایش معنی دار نشان داد $P=0/02$ ضمناً، غیر قرینگی زمانی فاز نوسانی و غیرقرینگی زمانی کلی کاهش معنی دار نشان دادند. $P=0/01$ در گروه دوم، تنها غیر قرینگی زمانی فاز نوسانی کاهش معنی دار نشان داد $P=0/02$ بحث و نتیجه گیری: فیزیوتراپی به روش حرکت درمانی بر اساس ایجاد محدودیت با غلبه بر پدیده یادگیری در عدم استفاده و با اصلاح نقص در ارسال پیامهای حسی به سمت مراکز کنترل کننده حرکت، قادرست به نحو موثرتری در بهبود تقارن پارامترهای زمانی- مکانی راه رفتن، عمل کند طریق صفحه نیروی دوگانه مورد ارزیابی قرار گرفت.

کلمات کلیدی:

حرکت درمانی بر اساس ایجاد محدودیت، راه رفتن، پارامترهای زمانی- مکانی، همی پارزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/791089>

